

[P. M. Dam.]

I henhold til dette lovforslag, hvis indhold stort set er identisk med loven af 24. maj 1955, der gjaldt for finansårene 1955-56 og 1956-57, kan der til nybygning af fiskerfartøjer samt til udskiftning af motoranlæg og installering af tekniske anlæg i ældre fartøjer ydes lån på indtil 15 pct. af anskaffelsesværdien med en pantesikkerhed inden for 65 pct. af en i henhold til lov om Færøernes realkreditinstitut foretagne vurderingsforretning.

Erholdelsen af disse lån er i øvrigt ifølge § 3 betinget af, at vedkommende fartøjs-ejer er i stand til selv at fremskaffe de resterende beløb, som er nødvendige til at udrede den fulde anskaffelsessum. Ifølge loven om Færøernes realkreditinstitut kan dette yde fiskerilån indtil 50 pct. af anskaffelsesbeløbet, hvortil kommer muligheden for i henhold til en særlig lagtingslov at erholde et tilskud fra lagtinget på 15 pct. af skibets værdi. En fisker, en skibsreder, et fiskeriselskab eller andre i fiskeriet på Færøerne interesserede har således mulighed for til anskaffelse af et fiskerfartøj m. m. som allerede anført at erholde et samlet lån på 65 pct. og et tilskud på 15 pct. af anskaffelsesværdien. De resterende 20 pct. må vedkommende låntager selv eje, hvortil kommer driftskapitalen, som man ikke kan klare sig foruden.

Når man erindrer, at en moderne trawler i dag koster 4-5-6 mill. kr., og at et langlineskib, der er egnet til fiskeri ved Island, Grønland og andre fjerntliggende steder, hvor færingerne er henvist til at drive deres havfiskeri, næppe kan fås for mindre end 1 mill. kr., kan man forstå, at det kun går langsomt med fornyelsen af den færøske fiskerflåde, idet den ene femtedel plus driftskapitalen, som skibsejeren selv skal have til disposition, udgør et så stort beløb, at det overstiger, hvad fiskerne og de fleste fiskeriinteresserede enkeltpersoner såvel som sammenslutninger kan magte.

Stillet over for denne kendsgerning og de katastrofale følger, det vil have for det færøske fiskerierhverv og færingernes eksistensmuligheder i det hele taget, såfremt den færøske fiskerflåde ikke bliver fornyet og gjort konkurrencedygtig med den islandske og norske fiskerflåde, som er det færøske fiskerierhvervs farligste konkurrenter, er

alle på Færøerne optaget af spørgsmålet om, hvilke yderligere finansieringsskridt man kan og bør tage for at komme ud over det faktiske dødvande, man er inde i med hensyn til påkrævede anskaffelser af det nødvendige antal nye store trawlere og andre fiskerfartøjer, der kan byde den færøske fisker og fiskeridrivende lige så gode kår, som fiskere og fiskeridrivende har i Island og i Norge og andre steder, hvor man har anskaffet det nødvendige antal gode fiskerskibe.

Således som forholdene stiller sig i dag, søger en stor del af vore dygtigste fiskere til Island og Norge. Men hvor længe kan de det? Det eneste naturlige og forsvarlige er, at de færøske fiskere henter deres brød på havet med deres egne skibe.

Jeg føler mig overbevist om, at den høje regering og det høje ting vil møde ethvert forslag fra lagtinget, der stiler imod en hurtig og effektiv løsning af spørgsmålet om den omtalte fornyelse af den færøske fiskerflåde, med forståelse og vilje til at yde den støtte, som ligger inden for mulighedernes grænser.

Med hensyn til det foreliggende lovforslag kunne jeg ønske, at den hidtil gældende rentesats på 5 pct. var blevet bibeholdt, skønt man har 6 pct. hernede.

Jeg vil i øvrigt på mit partis og egne vegne på det varmeste anbefale lovforslaget til velvillig og hurtig fremme i det høje ting.

Gideon: Da mit partis sædvanlige ordfører vedrørende lovforslag angående færøske forhold, det ærede medlem hr. Johan Poulsen, desværre er forhindret i at være til stede i dag, skal jeg på partiets vegne fremsætte nogle udtalelser om det foreliggende lovforslag.

Som det allerede blev nævnt af den foregående ordfører, det ærede medlem hr. P. M. Dam, blev ved lov af 12. marts 1955 Færøernes realkreditinstitut oprettet, hvorved der blev skabt grundlag for en finansiering med 50 pct. af værdien af nye fiskerfartøjer. Disse lån skulle ydes som 1. prioritetslån, og man regnede dengang med et årligt finansieringsbehov på 5 mill. kr. Da man vedtog loven om dette institut, var det en forudsætning, at det suppleredes med en ordning, hvorefter der kunne ydes 2. prioritetslån med yderligere 15 pct.,